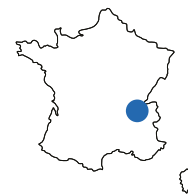

“Waarom zou je in hémelsnaam alleen de bergen in willen?!” Niet meteen de aanmoediging waar ik op hoop, maar mijn mama heeft wel een punt. Waarom wil ik eigenlijk een groot deel van de GR 738 alleen wandelen? Ik mompel iets over de noodzaak om mijn comfortzone nog eens te verlaten, maar het is mijn angst om alleen te kamperen die ik echt in de ogen wil kijken.

→ Tekst Lien Santermans Foto's Lien Santermans en Stefaan Van wal

**Boekverbrandingen
en bosbessentaart
op de GR 738**

Haute Traversée de Belledonne

Onverwacht feestje op L'Aup Bernard.

Vlak bij de Refuge des 7 Laux.

de ontbijt tafel stelt me echter gerust: “Chère Lien, het onweer vannacht was uitzonderlijk intens. We zijn er zeker van dat alles goed komt.”

“Ben je hier helemaal alleen?”

Voor dag en dauw laat ik het dorp achter me, terwijl de wolken rond de omringende bergtoppen dansen. Het verlaten *Fort de Montgilbert* ziet er griezelig uit in de mist. Bospaden leiden me de ene heuvel na de andere over tot ik de *Baraque a Michel* bereik: een onbemande hut met niets meer dan een houten tafel en een klein raam dat amper licht doorlaat.

**Natte kleren hangen
aan elke balk en spijker
in de kleine kamer en
worden ongeduldig
gecontroleerd op de eerste
tekenen van droogte.**

De voorspelde storm kan elk moment toeslaan. Terwijl ik mijn opties afweeg, schrik ik op van het geluid van piepende remmen. Een jonge mountainbiker staart me aan: “Blijf je hier slapen?” Daar is hij dan, dé vraag bij uitstek die heel wat vrouwelijke solowandelaars vrezen. Zijn volgende vraag doet de paniek enkel toenemen: “Ben je hier helemaal alleen?” Even twijfel ik of ik een denkbeeldige vriend moet

verzinnen, maar stotter dan: “Dat weet ik nog niet. Ik zal later beslissen. Fijne avond nog!” Gelukkig begrijpt hij de hint en vertrekt.

Tot ontzetting van mijn kloppende kuiten haast ik me naar de volgende hut: de *Baraque de la Jasse*. Wanneer ik mijn matje uitrol en kennismaak met de inwonende muizen, barst het onweer los: hagel zo groot als kniekers en hevige windstoten slaan de hele nacht tegen de dunne muren.

Zelfgebakken brood

’s Ochtends regent het nog steeds. Het pad is smal en rotsachtig, en de klim best pittig. Met meer dan 10.000 te overwinnen hoogtemeters op een totale afstand van 130 kilometer wordt de GR 738 weleens vergeleken met de beroemde GR 20 qua moeilijkheidsgraad.

Over paden afgelijnd door rododendronstruiken sprint ik naar de volgende schuilplaats, waar ik mijn verrimpelde voeten even laat drogen. De ruige contouren in de mist en het ruisen van de rivier in de vallei doen me vermoeden dat het landschap op een heldere dag adembenemend moet zijn. Er komt al rook uit de schoorsteen van de *Refuge des Ferices* wanneer ik de hut nader. Ik steek mijn hoofd naar binnen en begroet mijn nieuwe huisgenoten: zes Franse wandelaars en een kletsnatte husky. Terwijl ik van hun zelfgebakken brood knabbel en het vuur gezellig knettert, luister ik naar verhalen over trektochten dichtbij en ver weg. Natte kleren hangen aan elke balk en spijker in de kleine kamer en worden ongeduldig gecontroleerd op de eerste tekenen van droogte.

“Un orage exceptionnel”

Schijnbaar zelfverzekerd zwaai ik met knikkende knieën mijn rugzak over mijn schouder. Wat als het pad te technisch is of er nog veel sneeuw ligt? Over mijn veiligheidsplan is goed nagedacht en ik heb voldoende nooduitrusting bij. Toch blijf ik tot op het laatste moment zoeken naar excuses om de tocht af te blazen. Bij gebrek aan een geldige uitvlucht, stap ik uiteindelijk de trein op naar de Alpen.

Via Lyon spoor ik naar *Aiguebelle*, het startpunt van de GR 738. ’s Nachts trillen de muren van mijn airbnb bij elke donderslag. Een briefje op

Twee prachtige valleien strekken zich uit aan weerszijden van de Col de la Sitre.

Bergmeer na bergmeer wandelen we voorbij.

30ste verjaardag

De vroege ochtendzon kleurt de omringende pieken oranje, terwijl ik sta te rillen in de schaduw voor de hut. “Aan de witte haren op mijn schoenen te oordelen, denk ik dat je vriendin ze als matras gebruikt heeft,” vertrouw ik de eigenaar van de husky toe. Die grinnikt slaperig en biedt me een kopje verse muntthee aan. “Nu heb ik ten minste een goed excuus voor hun geur,” bedank ik hem.

De mist voelt aan als een oude vriend die me vergezelt op mijn klim naar de zoveelste aan het zicht onttrokken col. Wanneer mijn waterfilter het niet meer blijkt te doen en ik met een bijna lege drinkfles moederziel alleen naast het stroompje zit, ben ik het huilen even nabij. Maar dan keert het tij: de hemel trekt open en een prachtige vallei verschijnt aan mijn voeten. In de late namiddag zet ik mijn tent op nabij *L'Aup Bernard*, waar een groep vrienden druk in de weer is met slingers. “Het is Roberts 30ste verjaardag,” knipoogt een van hen. Een eindeloze reeks benodigdheden komt tevoorschijn uit hun rugzakken: een tafelkleed, cadeautjes, kaarsen, vuurstokjes en genoeg eten voor een feestmaal.

“On doit manger bien”

De joviale Robert nodigt me meteen uit voor het feest, dus dip ik met veel plezier crackers in verse humus, proef van pasta met truffelpesto en verslind een brownie, terwijl ik Franse verjaardagsliedjes meeneurie en nip van een glaasje *génépi*, een lokale kruidenlikeur. “De Fransen nemen hun maaltijden wel héél serieus,” merk ik op. “Évidemment, on doit manger bien,” haalt Robert de schouders op. Ver na hiker midnight kruip ik met een volle buik in mijn tent. Na amper 65 km voelen mijn angsten van enkele dagen geleden al heel ver weg.

’s Ochtends haast ik me in de richting van de populaire herberg *La Martinette*, waar Belgisch gezelschap op me wacht. In tegenstelling tot veel andere GR-paden in de regio, doet de GR 738 vrijwel geen dorpen aan, wat herbevoorrading niet evident maakt. Dankzij het riante voedselpakket dat Stefaan met zich meebrengt, zal ik de rest van de tocht gelukkig geen hongertijden. Ondanks mijn hoge tempo neem ik onderweg de tijd om te genieten van het laatste stuk van mijn solotrip: van de grote waterval tijdens de klim, het magnifieke uitzicht op het Chartreusegebergte en het pittoreske bergmeer *Lac du Léat*, waar een jong koppel me spontaan een koffie aanbiedt bij de picknick.

“Een afgrijselijk stenenveld”

Na een warme nacht in *La Martinette* trekken we onze regenkleedij aan. Dikke druppels lijken langs alle kanten op ons af te komen, terwijl we gestaag 1.200 meter klimmen naar de *Refuge des Sept Laux*. Boven de boomgrens is het pad omgetoverd in een ijskoude stroom tot aan onze enkels. Rillend kloppen we aan bij de volgeboekte hut, waar het chagrijnige personeel ons buiten laat wachten tot ze de sleutel van de schuur tien minuten verderop hebben teruggevonden. “We hebben in ieder geval wel een dak boven ons hoofd,” tracht ik de moed erin te houden.

Met gezwollen handen probeer ik verwoed mijn natte kleren uit te trekken van zodra we binnenstropelen. Stefaan gaat de strijd aan met de vuurkachel, terwijl ik in mijn slaapzak kruip en wacht tot het gevoel in mijn ledematen terugkeert. Mijn voeten beginnen eindelijk te tintelen wanneer we worden vergezeld door slager Pierre en meester Pierre. Pagina’s gescheurd uit een Larousse uit de jaren 70 helpen het vuur gaande te houden. Met de

rest van de encyclopedie stellen Pierre en Pierre onze kennis van het Frans op de proef en laten ons de woorden raden waarvan ze de beschrijvingen voorlezen. Wat een ellendige nacht in onze tenten had kunnen zijn, wordt uiteindelijk een driegangenmaaltijd bij kaarslicht.

Een bescheiden regenboog fleurt ’s anderendaags de kille ochtend op. Om de sneeuwvelden te mijden, maken we een kleine omweg en klauteren van rots naar rots tot aan de *Col de la Vache*, waar een vale gier boven onze hoofden cirkelt. “Succes met de afdaling,” foetert een wandelaar op leeftijd die vanuit de tegenovergelegen vallei komt, “er wacht jullie een pierrier de merde.”

De afdaling is inderdaad een serieuze evenwichts-oefening, maar de inspanning loont de moeite, zeker wanneer we een zonnebadende gems en een marmottenfamilie spotten. Onder de ondergaande zon slaan we onze tenten op in het gras dicht bij een stroompje en genieten van de stilte en de zachte gloed van Grenoble in de vallei.

Crackers en Nutella

’s Ochtends nemen we onze tijd tot de zon onze tenten droogt. Daarna zigzaggen we een steile heuvel op naar de *Col de la Sitre*, waar twee prachtige valleien zich uitstrekken aan weerszijden van de scherpe kam. Bij het *Lac du Crozet* komen we Robert en zijn kompanen weer tegen. “Kijken jullie ook al zo uit naar de tarte aux myrtilles in de *Refuge de la Pra*?”, straalt Thibaut. Uiteindelijk zijn het de pannenkoeken op het mierzoete menu die ons weten te verleiden.

De topogids beschrijft het stuk dat volgt als het mooiste van heel het pad. Algauw begrijpen we waarom, want ook wij vergapen ons aan zoveel ongerepte, natuurlijke schoonheid. Bergmeer na bergmeer wandelen we voorbij. Bij de *Lacs*

Gerekend in hoogtemeters per kilometer is deze tocht zwaarder dan de GR 20.

Bivak op L'Aup Bernard.

Bij de Lacs Robert bivakkeren we samen met onze Franse vrienden en ruilen Parmezaanse kaas en olijfolie voor slokjes Bier. Terwijl de crackers en Nutella rondgaan, sluiten de ogen één voor één van pure verrukking. Een geanimeerd kaartspel en wat sterrenkijken maken de avond compleet.

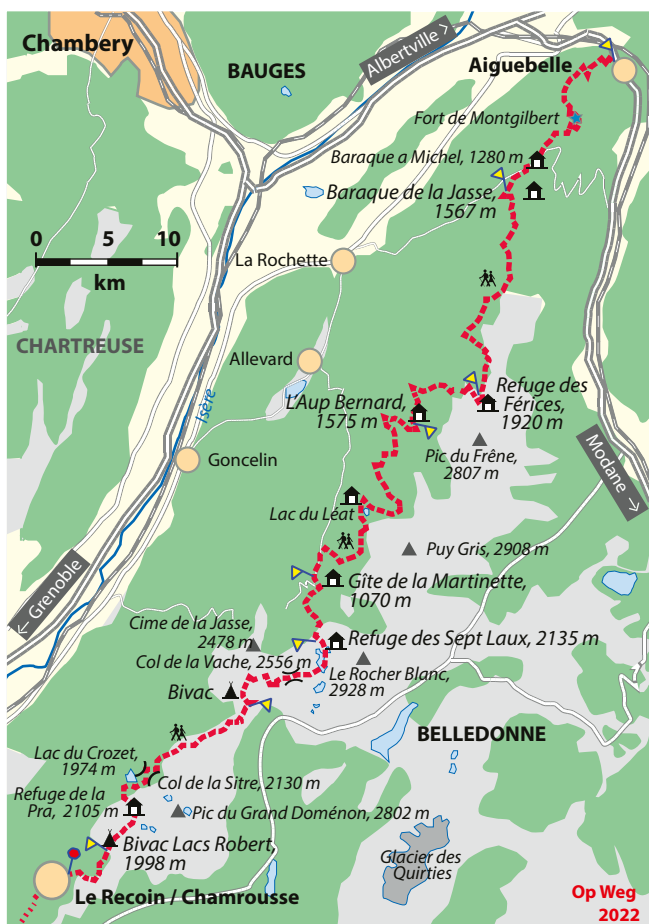
Robert bivakkeren we samen met onze Franse vrienden en ruilen Parmezaanse kaas en olijfolie voor slokjes Bier. Terwijl de crackers en Nutella rondgaan, sluiten de ogen één voor één van pure verrukking. Een geanimeerd kaartspel en wat sterrenkijken maken de avond compleet.

Génépi

Na een korte afdaling staan we 's anderendaags plots in skioord Chamrousse, waar de popmuziek uit de luidsprekers schalt. Toeristen slen-

teren langs marktkraampjes met streekproducten, terwijl krijsende kinderen zich uitleven op een Spongebob-springkasteel. De serveerster die onze bestelling opneemt, knippert geagiteerd met haar valse wimpers.

Daarnet baanden we ons nog een weg door een kudde geiten, nu doet de stroom aan gemiste berichten onze gsm's onophoudelijk oplichten. "Het leven in de bergen heeft zijn eigen tempo," zucht ik. Mijn nostalgie blijft echter niet lang hangen wanneer onze pannenkoeken en cappuccino's opgediend worden. Vooraleer we de bus naar Grenoble nemen, sla ik voor alle zekerheid op de markt nog snel een flesje génépi in, voor mocht de heimwee naar de bergen thuis toch weer oplaaien.

PRAKTISCHE INFO

De GR 738 'Haute Traversée de Belledonne' is fysiek één van de zwaarste GR's, in hoogtemeters per kilometer zelfs zwaarder dan de beruchte GR 20! De 130 km lange Alpentocht in de departementen Savoie en Isère doorkruist het Belledonne massief en is ook veeleisend omdat het aantal bemande refuges beperkt is. Een grondige voorbereiding is dus nodig! Meer info op www.hautetraverseedebelledonne.com of www.mongr.fr.

Ik deed 110 km in 8 dagen. Mijn etappes: dag 1 Aiguebelle – Baraque de la Jasse, dag 2 Refuge des Férices, dag 3 L'Aup Bernard, dag 4 La Martinette, dag 5 Refuge des 7 Laux (halve dag), dag 6 bivak, dag 7 bivak bij Lacs Robert, dag 8 Chamrousse (Le Recoin) (halve dag).

De topogids La Haute Traversée de Belledonne is te koop in onze webshop. Deze en andere tochten vind je ook op mijn website www.mailfromthetrail.com.

